

„А откуда вам ваше уверење? Јесте ли га украли?“

„Не, не, за Бога ... зашто да га баш украдем...?“

„Хм, ко зна. „Свакако, ваша ствар није баш потпуно чиста...“

„Али молим вас, — чиме ме оптужујете?“

Кошута слеже раменима.

„Дакле, напишите белешку... Напоследку — шта ће вам то?... Ја никад нисам видео никакво уверење па ипак живим поштено. Моји су чланци генијални, без претеривања и прецењивања самог себе. Тако мисли публика... Као што се види, ви не спадате у модерно друштво, ви са вашим застарелим појмовима... Али, то је ваша ствар; какву белешку желите?“

Мрмоља стисну усне, погледа кроз прозор и узе да размишља.

„Но, какву белешку! Пишите: неки човек, опште поштован и солидан човек, изгубио је 21 о. м. своје уверење. Повезано је у зелене корице, и још је врло добро очувано. Ако га је ко год можда нашао, нека га врати. Награда по споразуму. Адреса код уредништва.“

Перо је гребло по хартији и Мрмоља је ућутао. У том је у собу ушао главни уредник. Свукао капут, погладио своју дугу, смерну браду, узео у руку рпу хартије, и ћутећи сео за сто. Кад му је Кошута објаснио ствар о уверењу, развукао је лице и окренуо се узгред и некако радознало Јову. Није рекао ни речи.

—

Само још једну кратку примедбу. Мрмоља није нашао своје уверење. На позив „Истине“ јавио се безброј непоштених људи; лакоми на обећану награду доносили су разне глупости: — своја неупотребљива и од вечитог прелажења из руке у руку сасвим отрцана уверења, глупе предрасуде, петпарачка јавна мишљења, и т. д. Неко му је послао чак једну свеску Бедекара у црвеном повезу... Наравно, Мрмољи све то није ништа могло. Од тешке туге и очајања он је слабио, његови образи беху упали, и лекари су ускоро дигли руке од њега. Умро је о Св. Три Краља, а његов диван погреб показао је колико је он био опште омиљен човек...

(Превод М. Ивковића).